

Czytania: (Ezd 6,7-8.12b.14-20); (Ps 122,1-2.4-5); Aklamacja (Łk 11,28); Ewangelia (Łk 8,19-21)

Księga Ezdrasza, którą obecnie czytamy w liturgii, jest opisem rzeczywistości jaka miała miejsce po Dekrecie Cyrusa (po 538 r. przed Chr.), w którym Król Persji zezwala wrócić wszystkim Żydom do Ziemi Obiecanej i odbudować Świątynię i mury miasta. Król Dariusz, który kontynuował tolerancyjną politykę poprzedników, aby budować imperium na zasadach wolności, potwierdza pozwolenie na budowę i uposażenie z dochodów królewskich. Zaskarbiając życzliwość poddanych władcy chronili się przed możliwością wybuchu rebelii czy fali niezadowolenia. Księga ta opowiada o powrocie wysiedlonych i o odbudowie Świątyni Jerozolimskiej, która była symbolem obecności Boga pośród narodu wybranego i jakby sercem judaizmu. Odbudowa Świątyni (520-515 przed Chr.) i powrót z niewoli, z wygnania, był powodem wielkiej radości, entuzjazmu i nowej gorliwości o religię możeszową. Był to czas zainicjowania reform religijnych, przywrócenia funkcji kapłańskich i lewickich. A przede wszystkim był to moment wdzięczności wobec Boga za wypełnienie się prorocत्व Aggeusza, który zachęcał do odbudowy Świątyni przede wszystkim, a nie tylko własnych domów oraz nawoływał do powrotu do religii przodków, i Zachariasza, który w swoich wizjach zapowiada, że Pan Bóg ponownie zamieszka w swojej Świątyni i przyciągnie do siebie wszystkie narody i wszyscy będą szukać Pana Zastępów w Jerozolimie. Od tego momentu 515 r. zaczął się czas tzw. drugiej świątyni, pierwsza, to ta Salomona (966-586 przed Chr.), trzecia, to ta rozbudowana i przebudowana przez Heroda Wielkiego (20 przed Chr. – 70 po Chr.).

Ten czas powrotu ma być przede wszystkim czasem powrotu do Boga, do przestrzegania Jego praw i nakazów, które przez mieszkanie pośród różnych narodów i mieszanie się z nimi zaczęły zanikać albo się zacierać. Księga ta również potwierdza, że Bóg jest wierny swoim obietnicom, On rozproszył swój naród i On go zgromadził ponownie. Bóg wpływa na całe losy świata nawet na pogańskich królów, którzy też świadomie lub nieświadomie wypełniają Jego wolę. Dlatego Bogu należy się cześć i pokorne uwielbienie. On jest jedyną wyrocznią, Jego słowo kieruje wszystkim, dlatego to Bogu należy zawsze ufać. Prośmy Boga o łaskę wiary i niewzruszonego zaufania do Boga, abyśmy potrafili pozostawać Jemu wierni, aby On miał godne mieszkanie w naszych sercach.

o. Wiesław Jonczyk SJ